

Jutrišnji dan bo tak, kakršnega bomo ustvarili

V želji, da bi nam bila zgodovina učiteljica življenja, so se na odboru Zveze borcev NOV Ljubljana Center skupaj z družbenopolitičnimi organizacijami odločili, da s temo »Revolucija še traja, kje je moje in naše mesto v njej« spoznajo gledanje naše mladine na preteklost, sedanost in prihodnost. Družbeni smoter je bil dosežen že s tem, da so sodelovale vse osnovne in srednje šole v naši občini.

Po dolgem in zelo napor-nem delu se je žirija odločila, da podeli prva tri mesta naslednjim učencem iz osnovnih šol: 1. mesto: Mateja Poljšak – osnovna šola dr. Jože Potrč. 2. mesto: Snežana Čepin – osnovna šola dr. Jože Potrč; 3. mesto: Maja Puklavc – osnovna šola n. h. Tone Tomšič. Pri srednješolcih je komisija določila celo dve tretji mesti. 1. mesto: Dagmar Naglič – Srednja medicinska šola; 2. mesto: Saša Einsiedler –

Srednja šola za splošno kulturo in družboslovje; 3. mesto: Robert Dolenc – Srednja šola za gostinstvo in turizem in Meta Palčič – Srednja šola za farmacevtske tehnike.

Mladina je pokazala, da dobro pozna stvarnost naše družbe v preteklosti in sedanosti in da je pripravljena nadaljevati revolucionarne poti naše socialistične revolucije. Kritične ocene današnje stvarnosti nam prinašajo sporočilo mladih, da so zrele

osebnosti pri poznavanju sociologije naše družbe.

V četrtek 24. maja je bila v dvorani slovenskih skladateljcev na Srednji glasbeni šoli zaključna slovesnost. Vsi sodelujoči v natečaju so dobili knjižna priznanja. Učenci glasbene šole so pripravili kulturni program, vse udeležence pa so pozdravili predstavniki DPO iz naše občine, ki so sodelovali pri razpisu natečaja. V petek, 25. maja so se prvo, drugo in tretje nagrajenci udeležili zaključne slovesnosti ob dnevu mladosti v Beogradu, drugi pa so šli na enodnevni izlet po Dolenjski.

V celoti objavljamo dve naglogi, ki sta si pridobili prvi dve mesti.

LOJZ TRŠAN

Hočemo skupnost živih – nočemo skupnosti mrtvih

Včasih, ko sem bila še deklica, sem si neizmerno želela sreče, lepih oblek, morda moža in kupa otrok. Danes, danes pa si želim le, da bi lahko živela, jaz in moj svet. V mojem svetu ni mest in hrupa, niti ni lačnih in bolnih. V mojem malem svetu so gozdovi in travniki, mir in rože, ptice in pesem. Pustite ga, naj živi! To je moj glas in to bi vpila vsemu vesolju, vsem ljudem, ki živijo zunaj mojega sveta. Moje srce drugače ne more občutiti sreče, ne ljubezni. Vsakič, ko se sprehajam po bleščečih kristalnih glasbe in me drevesa vklenejo v svoj večni mir, se s solzami zahvalim, da živim. In vsakič, ko me rani vaš hrupen, neoseben svet, se zgrozim. Bežim iz nje-ga v svojega lastnega, kjer vas ni. Ljubi bog, kako sem sama.

Pač nisem otok, sem celina. Zakaj ne delite z menoj mojega sveta, ali ni tak tudi vaš? Srečen, mlad in razposajen. Ali pa se motim? Ali ni ves svet revnega Kitajca skodelica riža in kje so pesmi v svetu palestinskega otroka?

Tako daleč smo si in vendar smo si enaki, vsi ljudje, iz ena-

kega mesa in krvi, rojeni v istem vesolju in času. Ali naj potem zapiram oči? Da, tudi to vam pravim politiki, hladne, neobčutljive lutke v rokah pohlepa in visokih ciljev.

Ali ne zbledi vse vaše delo in slava pred enim samim pogledom lačnega otroka. Vprašam te, Reagan, kje je žito, s katerim ste kurili peči svojih hiš? In tebe, visoki predsednik Argentine, kje je meso, s katerim ste krmili živali, a pri tem mirno hodili mimo lačnih na ulicah vašega lastnega mesta? To me boli, ker nisem otok sam zase, sem celina! Tudi oni, ki umirajo na vaših ulicah, so del mene in tudi roka, ki je zažgala žito, je bila moja roka.

Morda pa bi lahko spreminila ta svet, ko bi se borila in ko bi ljudje končno spoznali, da ni mojih in tvojih težav – so le naše. A ni samo to! Nad mano leži senca smrti. Kamor koli grem, kamor stopi moja noga, smrt gre z mano. Nosijo jo ognjeviti govori Begina in goreč nacionalizem Enver Hodže. Nosi jo nespametna ruska pohlepnost in ohola,

krivična ameriška beseda. Ne bežim več.

Zakaj? Ker nisem otok, sem celina! A kako naj to povem njim, ki sedijo za zelenimi mizami palače Združenih narodov? Kako naj jim povem, da ne tepejo in ubijajo samo mene, tudi sebe in vse, ki jih ljubijo. Zakaj ne razumejo, da je vojna smrt? Zame, zanje, za ves svet? Zakaj vsaj enkrat ne pozabijo, kako prijetno je vladata in se ne spomnijo, kako prijetno je živeti? Povem ti še to, svet! Ljubim te, ker ljubim sebe, in sovražim te, ker si odraz mene same.

DAGMAR NAGLIČ,
SREDNJA ZDRAVSTVENA ŠOLA LJUBLJANA

OBČINSKO TEKMOVANJE EKIP PRVE MEDICINSKE POMOČI RDEČEGA KRIŽA IN CIVILNE ZAŠČITE

Dobra usposobljenost tekmovalcev

Na osnovni šoli dr. Jože Potrč so se 23. maja pomerile ekipe prve medicinske pomoči Rdečega križa in civilne zaščite. Tekmovanja se je udeležilo 26 ekip iz naše občine, ki so brez izjeme pokazale dobro znanje in usposobljenost.

Temeljni namen tovrstnih tekmovanj je utrjevanje znanja za preprečevanje nesreč in za nudenje kvalitetne pomoči, če pride do elementarnih in drugih nesreč, še posebej pa ob uporabi jedrskega, kemičnega in biološkega orožja. Tekmovalci se ob svojem usposabljanju seznanjajo tudi s tradicijami partizanske sanitete, krepijo obrambno moč naše skupnosti in patriotizem ter socialistično solidarnost.

Udeleženci so se najprej pomerili v izvedbi triaže, to je vrstni red dajanja prve pomoči in določitev vrstnega reda evakuacije po oskrbi poškodbe. V drugem delu pa so tekmovalci oskrbeli navidezno poškodbo na manekenu.

Najboljše znanje je pokazala ekipa podjetja za PTT promet, ki je zbrala najvišje možno število točk. Na drugo in tretje mesto sta se uvrstili ekipi Name in krajevne skupnosti Poljane.

BESEDILO IN FOTOGRAFIJA:
MIRO PETEK

Jugoslovansko srečanje mladih – Beograd 84

Srečanja mladih, ki je bilo v Beogradu od 23. do 26. maja, so se udeležili pionirji in mladinci iz vseh glavnih mest. Iz Ljubljane nas je bilo enajst. Na beograjski železniški postaji smo se srečali z mladinko Majo, ki je vodila srečanje osnovnošolcev. Ker je bilo do enajstih, ko bi prišli naši gostitelji, še dobri dve uri, smo se odločili za sprehod po mestu. Med drugim smo si ogledali tudi skupščino SFRJ. V mladinskem domu so nas že čakali pionirji in mladinci, pri katerih smo prenočevali. Takoj smo se spoprijateljili. Popoldne je bil v Mladinskem domu kulturni program učencev beograjskih šol. V četrtek popoldne smo obiskali Hišo cvetja. Do tja smo se pripeljali z avtobusom in nadaljevali pot skozi vrz. Tihno smo stopali ob vodometu in vstopili v prostor, poln rož. Večina izmed nas je prvokrat prehodila krog po belem marmorju okoli grobnice tovariša Tita.

Ogledali smo si še muzej, nato pa smo na stadionu Crvena zvezda občudovali skoke padalcev in si ogledali tekmo med Crveno zvezdo in Hajdukom. Zvečer smo odšli v Sava center, kjer so bile prireditve ob prenočevanju štafete mladosti. Nastopile so popularne glasbene skupine, humoristi, kasneje so bili na sporedu še filmi, lahko pa smo se zabavali tudi z nekaj računalniki.

V petek popoldne smo v Mladinskem domu sprejeli najboljše beograjske pionirje med mladince. Po koncu prireditve smo odšli na Kalemegdan in si ogledali Vojni muzej. Ker smo dobili premalo vstopnic za zaključno prireditev ob dnevu mladosti, smo odšli na koncert Rock 84 pred Dom sindikatov, kjer so nastopile popularne jugoslovanske skupine. V soboto zjutraj smo se vsi zaspani zbrali na železniški postaji in se v nabito polnem vlaku odpeljali v Ljubljano.

ALEŠ ZAJC,
OŠ PREŽIHOV VORANC

Tudi od nas je odvisen sedanji, jutrišnji dan

Stara modrost, ki ugotavlja, da se po jutru dan spozna, skriva v sebi mnogo resnice. Dokazane in neštetokrat preverjene. Tudi mladi smo nekakšno jutro dolgega dneva in zato trditev, da je tudi od nas odvisen sedanji, jutrišnji dan, ni le prazna fraza. Nasprotno, zelo resnična je. Resnična in hkrati tudi resna, le da še tega mladi vse premalo zavedamo. Pa ne le mladi. Tudi starejši včasih s svojimi postopki, slabim delom in neprimernim obnašanjem dokazujejo, da se tega ne zavedajo. Velikokrat pozabljajo, da smo generacija, ki jih bo nasledila pri njihovem delu in dolžnostih in ne vedo, da nam bo to zelo težko, če ne bomo imeli dovolj dobrih zgledov, vzorov in ne nazadnje tudi nekih pravih idealov. Jutrišnji dan je odvisen od nas mladih, to je dejstvo, ki izhaja iz povsem naravnih zakonitosti in ga ni mogoče ovreči. Mlajše generacije vedno zamenjajo starejše in tu ni kaj razpravljati. Vendar kakšen pa bo ta jutrišnji dan? Bo lep, svoboden in tak, kot si vsi želimo, ali pa bo pravo nasprotje vsega tega? Enostavno tak bo, kakršnega bomo ustvarili s svojimi močmi, s svojo voljo in znanjem.

Jutrišnji dan se ustvarja že odkar

obstaja človeštvo. Ustvarjal se je večraj, ustvarja se ta trenutek in ustvarjal se bo jutri. In pri vsem tem ustvarjanju so vedno imeli pomembno vlogo tudi mladi. Če ne drugače, so bili pobudniki novih, naprednih idej, ki so jih uveljavljali in uredničili sami ali pa s pomočjo starejših, bolj izkušenih tovarišev.

Res je, današnji čas je drugačen od tistega pred štiridesetimi leti, ko so sedemnajst, osemnajstletni fantje in dekleta vodili čete in bataljone v boju proti okupatorju. Drugačen je tudi od let, ko so mladi pri obnovi domovine z vso svojo zagnanostjo dokazovali svojo pravo vrednost, a zaradi te drugačnosti ne bi smeli misliti, da je sedaj nalog za mlade zmanjkalo. Še veliko jih je ostalo, veliko stvari je še neurejenih in veliko je bilo storjenih napak, ki jih bo treba popraviti. Dela in nalog je torej več kot dovolj in lahko jih bomo izvrševali le, če bomo za to primerno usposobljeni in oboroženi s potrebnim znanjem. To znanje si bomo seveda pridobili predvsem z vestnim delom v šoli in zato je jasna naša osnovna naloga, da se dobro učimo, pravilno preценimo svoja nagnjenja in sposobnosti in si izberemo poklic, v katerem bomo družbi lahko

dali največ. Pa ne le v šoli, svoje znanje moramo širiti tudi s tem, da se zanimamo za vse, kar se dogaja v naši družbi in v svetu, da sodelujemo v mladinski organizaciji, v raznih društvih in povsod tam, kjer se lahko česa naučimo.

Včasih mislimo in se obnašamo, kot da se je svet začel z nami, kot da pred nami ni bilo ničesar. Premalo vemo, premalo cenimo in pozabljamo tisto, kar so ustvarile generacije pred nami, ki so se prav tako borile po svojih najboljših močeh in ustvarile tisto, kar danes imamo. Mi pa bomo vse to izboljšali in napravili še lepše. To je naša dolžnost, ker končno bo tudi za nami prišla mlajša generacija, ki nas bo ocenjevala po tem, kar bomo napravili in jim zapustili. In najbrž nam ne sme biti vseeno, kakšna bo ta ocena.

Današnjega dne nismo ustvarili mi, ki smo danes mladi. Ustvarili so ga starejši, ki ga tudi usmerjajo in vodijo. Za nas, prav zaradi nas. In prav zato si moramo eni in drugi med seboj pomagati. Mi mladi s svojimi idejami in zagnanostjo, starejši s svojim znanjem in izkušnostjo. Oboji pa moramo imeti pred seboj isti cilj. Cilj, ki mu rečemo lepši in boljši jutri.

Včasih izgleda, kot da smo mladi nekako odrinjeni, da nimamo prav nobene besede, da nas odrasli ne upoštevajo dovolj. Pogosto je kaj od tega tudi res, pa čeprav smo morda temu krivi sami, s svojo nestrpnostjo in vsem tistim, kar je značilno za mlado generacijo. Vse predradi mislimo, da tako ali tako nimamo kaj storiti, ker svet pač vodijo starejši. Pa ni čisto tako. Res je, da še ne moremo prevzeti velikih in odgovornih dolžnosti, ker bi bilo to nesmiselno in ker tega niti še ne znamo. Lahko pa storimo nekaj drugega, nekaj navidezno majhnega in nepomembnega, a hkrati nič manj pomembnega in odločilnega. S svojo prizadevnostjo, vedenjem in obnašanjem lahko starejšim odvzamemo marsikatero skrb, ki jo imajo z nami in ki jim jemlje dragocen čas in energijo, ki bi ju lahko sicer bolj mirno usmerili v svoje ustvarjalno delo, delo pri ustvarjanju boljšega sedanjega in jutrišnjega dne, ki ga ustvarjajo za nas. Vse to lahko storimo že danes, v tem trenutku in zagotovo smo lahko pripravi, da ob tem in našem hkratnem pripravljanju za prevzem dolžnosti dneva, ki je pred nami, uspeh ne sme in ne more izostati.

MATEJA POLJŠAK,
OŠ DR. JOŽE POTRČ